

skader fra det andet i sammenstødet implicerede køretøjs forsikring. Den nugældende færdselslovs § 103 indebærer således, at erstatningen for personskade nedsættes selv i de tilfælde, hvor skadelidte kun har udvist en mindre uagtsomhed eller endog (objektivt) har været uden nogen skyld i uheldet, men ikke kan bevise dette, fordi de nærmere omstændigheder ved uheldet ikke kan oplyses. I disse tilfælde opstilles der i loven en formodning for, at den skadelidte fører, der tillige er ejer eller bruger af køretøjet, er delvis skyld i uheldet, og erstatningen halveres.

Udvalget har på denne baggrund og på baggrund af de sociale og humanitære hensyn, der er anført til støtte for en lempelse af reglerne om skadelidtes medvirken for så vidt angår fodgængere, cyklister og passagerer, overvejet at foreslå færdselslovens særlige regler om sammenstødtilfælde ændret, således at personskade, som et motorkøretøj ved sammenstød med et andet motorkøretøj objektivt forvolder på føreren, ejeren eller brugeren af det sidstnævnte køretøj, erstattes i samme omfang som anden skade, der forvoldes af et motordrevet køretøj. En sådan ændring vil indebære, at ejeren eller brugeren af et køretøj, der impliceres i et sammenstød – i praksis vedkommende forsikringsselskab – vil være erstatningsansvarlig for personskade forvoldt på føreren af et andet køretøj efter den foreslåede almindelige regel om objektivt erstatningsansvar for skade forvoldt af et motorkøretøj, og at skadelidtes medvirken til skaden (egen skyld m.v.) kun medfører nedsættelse af erstatningen, såfremt det bevises, at skadelidte har handlet groft uagtsomt, og omstændighederne i øvrigt ikke taler imod en nedsættelse. Den præmiestigning, en sådan forbedret erstatningsordning for personskade, der overgår førere af motorkøretøjer, medfører, vil kunne holdes inden for de grænser på ca. 12 pct., der er omtalt nedenfor under punkt 4.

Den foreslåede ordning vil bl.a. indebære, at føreren får personskade erstattet, uanset om denne i det konkrete tilfælde efter en traditionel skyldbedømmelse alene selv har været skyld i sammenstødet, men dog ikke har udvist grov uagtsomhed. Omvendt vil pligten til at erstatte personskaden påhvile ejeren (brugeren) af det andet køretøj, d.v.s. vedkommende forsikringsselskab, selv om føreren af dette køretøj efter en traditionel skyldbedømmelse ikke har nogen medskyld i sammenstødet. Skadelidte vil imidlertid kun få personskade erstattet efter disse regler, hvis skaden kan karakteriseres som en trafikskade, som er omfattet af færdselslovens § 101, således som denne bestem-

melse er blevet fortolket i praksis. Dette betyder, at skadelidte f.eks. ikke vil få erstatning for personskade, hvis sammenstødet sker ved, at han påkører en parkeret bil. I et sådant tilfælde vil skadelidte ligesom ved de såkaldte ene-ulykker normalt kun kunne få personskade erstattet, hvis tredjemand har handlet culpøst, eller skaden er dækket af en ulykkesforsikring.

Efter udvalgets opfattelse bør den forøgede skaderisiko, den omfattende motoriserede trafik medfører, såvel med hensyn til skade på tredjemand som med hensyn til skade på førere af andre motorkøretøjer, i øget udstrækning bæres af alle, der benytter disse køretøjer, gennem færdselslovens særlige ansvars- og forsikringsordning. Det er i første række motorkøretøjernes almindelige farlighed, der bevirker, at trafikuheld kan få endog meget betydelige følger. På denne baggrund finder udvalget ikke, at en traditionel skyldbedømmelse med hensyn til de tilfælde, hvor skadelidte alene har udvist egen skyld i form af simpel uagtsomhed, bør være afgørende for erstatningens omfang. Udvalget finder heller ikke, at præventive hensyn taler imod den foreslåede lempelse af egenskyldsreglerne i sammenstødtilfælde, da ordningen alene skal gælde for personskade, og da udvalget forudsætter, at erstatningen ved uheld, som står i forbindelse med selvmord og selvmordsforsøg, altid vil bortfalde eller eventuelt blive nedsat som følge af, at skadelidte anses for at have handlet forsætligt eller groft uagtsomt.

Heller ikke set fra den objektivt ansvarlige skadevolders synspunkt finder udvalget ordningen betænkelig, idet bonussystemerne i de tilfælde, hvor skadelidtes modpart ikke har handlet uforvarsomt, ifølge Assurandør-Societetets oplysninger vil kunne indrettes således, at der hverken bliver tale om bonustab eller realisering af eventuel selvriskiko på ansvarsforsikringen. Det følger endvidere af udvalgets forslag, at det andet køretøjs ansvarsforsikring ikke med hensyn til erstatning for personskade på føreren skal kunne gøre regres over for den lovpligtige ansvarsforsikring for det køretøj, skadelidte førte, selv om skadelidte i øvrigt bærer hovedansvaret for sammenstødet.

De hensyn, som udvalget har anført til støtte for forslaget om en ændring af sammenstødsreglerne for så vidt angår personskade, gør sig ikke gældende for så vidt angår tingsskade. Færdselslovens § 103 har efter udvalgets opfattelse vist sig at være hensigtsmæssig i praksis for så vidt angår tingsskade, og da der endvidere ikke kan ses bort fra, at bonus- og selvriskoordningerne her kan have nogen præventiv og psykologisk effekt, foreslår ud-